

slå en hjemmel for boligministeren til at bestemme, at afvigelser fra sådanne nærmere angivne bestemmelser kun kan meddeles af amtsrådet (for København og Frederiksberg; boligministeriet). Som eksempler på bestemmelser, som kan tænkes underdraget kommunalbestyrelsens kompetence, kan nævnes væsentlige brandkrav samt forhold, som (endnu) ikke er tilstrækkeligt indarbejdet, f. eks. kravene om lydisolering.

I overensstemmelse med forslag til lov om kommuneplanlægning § 47, stk. 5, foreslås det i stk. 2, at dispensation fra de bestemmelser, som varetager naboretlige hensyn, først kan meddeles, efter at naboer er underrettet om, hvortil der søges dispensation, således at de får lejlighed til at gøre deres synspunkter gældende, inden afgørelsen træffes. Det vil fortsat være dispensationsmyndighedens vurdering, som er afgørende for, om den ansøgte dispensation meddeles eller afslås. Der stilles ikke krav om nabosamtale, men blot om orientering af naboerne.

I den gældende byggelov savnes der regler om, hvornår en uudnyttet dispensation forældes. I stk. 3 foreslås fastsat regler herom.

I stk. 5 foreslås det, at boligministeren kan fastsætte retningslinier for kommunalbestyrelsens adgang til at gøre dispensationer fra bestemmelserne om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund betinget af, at der sker indbetaling til en kommunal parkeringsfond.

Der har i flere kommuner udviklet sig en praksis, hvorefter kommunen dispenserer fra bygningsreglementets krav om parkeringspladser på egen grund på betingelse af, at den byggende indbetaler et beløb til en parkeringsfond, hvis midler anvendes af kommunen til delvis dækning af kommunens udgifter ved tilvejebringelse af offentlige parkeringspladser. Det forekommer også, at der dispenserer fra det nævnte krav i forbindelse med, at der indgås en aftale med bygherren om betaling af det omtalte fondsbidrag.

Folketingets ombudsmand har udtalt, at det synes ønskeligt, at der tilvejebringes et klart retsgrundlag dels for ordningernes etablering, dels for deres nærmere fastlæggelse. På denne baggrund har folketingets ombudsmand fundet at burde henstille til boligministeriets overvejelse i forbindelse med den forestående revision af byggelovgivningen at søge gennemført en lovbestemmelse, der i hovedsagen er begrænset til at afgive lov hjemmel for de pågældende ordningers etablering og for fastsættelse af nærmere administrative bestemmelser om deres udformning.

Den foreslåede bestemmelse anfægter ikke kommunalbestyrelsernes beføjelse til at betinge dispensationer fra kravet om parkeringsarealer på egen grund af, at der sker indbetaling til parkeringsfonden, men afgiver hjemmel for at foretage en nærmere regulering af denne beføjelse.

Til § 23.

Efter gældende lovs § 14 er boligministeriet klagemyndighed for kommunalbestyrelsens afgørelser i kommuner, som den 1. april 1970 havde mere end 30.000 indbyggere. I de mindre kommuner er amtsrådet klagemyndighed for kommunalbestyrelsens afgørelser.

Amtsrådets afgørelser som klagemyndighed eller dispensationsmyndighed kan kun påklages til ministeriet, såfremt afgørelsen er af principiel karakter eller af større betydning for klageren, eller omfatter spørgsmål om forståelse af byggelovgivningen.

Disse bestemmelser foreslås ændret, således at amtsrådet bliver klagemyndighed for alle kommuner, bortset fra København og Frederiksberg kommuner. Disse kommuner foreslås — som hidtil — henlagt under boligministeriet som klagemyndighed, dels fordi de ikke hører under noget amtsråd, dels fordi Hovedstadsrådet ikke råder over en bygge-lovsadministration.

Endvidere foreslås klageadgangen begrænset til afgørelser, der omfatter spørgsmål om forståelse af lovgivningen, eller som har almindelig interesse eller videregående betydelige følger for klageren. Dernæst foreslås det, at amtsrådets afgørelser ikke skal kunne påklages til ministeriet, med mindre der foreligger et lovfortolkningsspørgsmål.

Spørgsmålet, om en sag har almindelig interesse eller videregående betydelige følger for klageren, betragtes ikke som et fortolkningsspørgsmål.

I modsætning til gældende lovs § 14 tilsigter de foreslåede bestemmelser at regulere klageadgangen både for modtageren af en afgørelse og for andre, som har en retlig interesse i sagens udfald. Den adgang, som f. eks. en nabo har til at påklage en afgørelse, skal således være undergivet samme begrænsninger som dem, der gælder for modtageren af en afgørelse.

De foreslåede klageregler hviler på samme betragtninger som klage reglerne i forslag til lov om kommuneplanlægning. Om baggrunden for den foreslåede begrænsning i adgangen til administrativ klage kan derfor henvises til bemærkningerne til dette forslags § 48. Dog har man ikke fundet det hensigtsmæssigt fuldstændigt at afskære adgangen til at påklage skønsmæssige afgørelser.